

Jeg hørte med stor Interesse paa den vægtige Tale, som det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen holdt i Dag, hvori det forekommer mig, at han som Økonom tog Revanche for en og anden mislykket Tale tidligere. Han fremsatte mange nøgterne og sunde Betragtninger. Ogsaa hans Vurdering af Importreguleringen, dens Vanskeligheder og dens gavnlige Sider var i det væsentlige vist stillet nøgternt og rigtigt op. Spørgsmaalet er blot, hvad man i det afgørende Øjeblik vil foretrække: de Bivirkninger, som denne Foranstaltning kan faa, og som var den egentlige Grund til; at det ærede Medlem ikke vilde være med til den, eller de Bivirkninger, som andre Foranstaltninger vil kunne faa. Det er en Afvejning, og i denne Tid vil det altid være en Afvejning af Bivirkningerne af de Foranstaltninger, der foretages, som maa føre til den endelige Afgørelse, der bliver truffet. Det ærede Medlem fremsatte nøgterne Betragtninger om den ringe Betydning, som Luksustoldens Gennemførelse havde haft valutamæssigt; han vendte sig mod Fraser, der havde været i Omløb om den „ærlige“ Krone, og nedsablede Tanken om Gulddindløseligheden. Han fremsatte en hel Række Bemærkninger, hvori der er mange Guldkorn at finde. Jeg skal ikke fremdrage dem i polemisk Hensigt overfor hans Partifæller; jeg vil kun sige, at jeg hørte Talen med stor Interesse. Der er dog i hele hans Udvikling et Punkt, hvor jeg maa sige, at jeg befinder mig i afgjort Modstrid med hans Betragtninger, og det er, naar han til syvende og sidst ender i den Opfattelse, at han maa foretrække, at man nu gaar igennem en voldsom Kreditindskrænkings-, Diskontoforhøjelses- og derigennem Deva-lueringspolitik og de Følger, som den maatte faa for Landet, fremfor at vælge andre Midler. Jeg staar paa det modsatte Standpunkt; det var det, jeg gav Udtryk for i Gaar. Jeg tror, at hvis det blev klart for Befolkningen, naar man staar overfor Gennemførelsen af denne eller enhver anden Valutaplan, at man har Valget mellem banktekniske Midler af en saadan Art, som de maa blive, naar Forpligtelsen maa være absolut eller kan blive det, og Overvejelsen af, om man vil bruge et andet Middel, som kan lempe denne Tilstand, saa vil der være en gunstigere Baggrund for dette Spørgsmaals Behandling, end der har været tidligere, da mange troede, at man eventuelt kunde løse hele dette Spørgsmaal uden nogen som helst Vanskelighed for nogen. Det ærede Medlem var jo fuldt

saa forhandlingsvenlig som den ærede Ordfører for Partiet, men ogsaa efter det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Udtalelser i Dag kan jeg ikke finde andet end, at naar vi kommer til det faktiske, som denne Lov skal indeholde, maa der kunne komme et Resultat ud af Forhandlingen.

Inden jeg vender mig til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Trier, at naar han i fuld Overensstemmelse med sin Stilling i Valutaraadet saa stærkt vender sig mod den Tanke, at vi skulde komme noget højere op, er han ogsaa ved at falde for den ensidige Betragtning af dette Spørgsmaal. Thi medens jeg fuldt ud forstaar alle de Betragtninger, som det ærede Medlem anvender imod en hurtig og meget stærk Opgang, og ogsaa mod en langsommere, men dog meget stærk Opgang, kan de ikke have nogen Gyldighed overfor det Spørgsmaal, om vi skal vælge at gaa op fra 65 til 68 eller til 74, saaledes som Valutaraadet i Virkeligheden ønskede det, da vi drøftede disse Sager, med Undtagelse maaske af det ærede Medlem. Thi denne Stigning paa 9 Ø. vil, saaledes som Prisniveauet for Øjeblikket ligger, og som det har bevæget sig i den sidste Tid, aldeles ikke kunne fremkalde de Vanskeligheder, som bl. a. befrygtes ud fra Arbejderklassens Synspunkt, som han jo naturligt søger at varetage. Jeg gør blot det ærede Medlem opmærksom paa, at i Juli 1924 havde den danske Krone en Værdi af 60 Ø., i Dag har den en Værdi af 65 Ø.; siden Juli er vi steget 5 Ø., og dette har kunnet foregaa ganske roligt, uden at nogen i Virkeligheden har mærket, at der er foregaaet en faktisk Stigning i Kronens Værdi; det kommer til at virke senere i Forhold til Priserne, naar Prisniveauet en Gang fastsættes, men virker ikke meget stærkt nu, fordi Priserne faktisk ikke er blevet paavirket deraf. Jeg gør endvidere opmærksom paa, at endnu saa sent som i Januar 1923 stod den danske Krone i 74. Det har for mig en meget væsentlig Betydning, hvor længe et Niveau har fæstnet sig, og det vil derfor være rigtigt at søge at naa op til det, som ligger saa nær som Aarene 1922 og 1923, hvor 74 var Mindstepunktet. Hvis man efter en Forhandling med Nationalbanken kan naa til den Stigning, som Valutaraadet egentlig ønskede at naa op til: at vi ved denne Perodes Slutning staar ved 74; og fastholder dette videre, vil det være bedre end at nøjes med det, som er angivet her, og som er for lidt.